

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Dębicy z dnia 5 kwietnia 2022r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 31 października 2019 roku około godz. 19.20 obwiniona M. S. kierowała samochodem osobowym marki C. o nr rej. (...). W trakcie poruszania się drogą K-73 w miejscowości J. G. obwiniona zatrzymała się przed sygnalizacją świetlną. Oczekiwała na zezwolenie na wjazd za sygnalizator S-1. Droga K-73 biegnie w tym miejscu z niewielkim nachyleniem. Bezpośrednio za samochodem obwinionej zatrzymał się pojazd marki B. (...) o nr rej. (...), którym kierował M. P. (1). W pewnym momencie M. P. (1) zauważył, iż samochód obwinionej powoli stacza się w jego kierunku. Ponieważ M. S. nie zachowała wówczas należytej ostrożności kierowany przez nią pojazd przemieścił się do tyłu i uderzył w przód samochodu osobowego marki B. (...), którym kierował M. P. (1).

dowód: - zeznania M. P. (1) k. 7,

- protokół oględzin miejsca zdarzenia k. 3,

- zdjęcia k. 49-55.

W wyniku zdarzenia w samochodzie osobowym marki B. (...) o nr rej. (...) ujawniono ślady powypadkowe w przedniej części pojazdu, tj. w środkowej części zderzaka w wyniku zdarzenia przemieściły się dwa czujniki parkowania lekko poza obrys zderzaka oraz pęknięciu uległa lewa krawędź ramki w której umieszczona była tablica rejestracyjna. Natomiast w samochodzie marki C. o nr rej. (...) uszkodzenia obejmowały tył pojazdu, tj. przede wszystkim w obszarze tylnego zderzaka.

dowód: - protokoły oględzin pojazdów k. 4, 5.

M. S. ma 38 lat. Z tytułu zatrudnienia osiąga dochód w kwocie 8.600,00 złotych miesięcznie. Nie widnieje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego.

dowód: - dane osobopoznawcze – k. 26,

- informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego - k. 30.

Obwiniona M. S. przesłuchiwana w toku czynności wyjaśniających nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej wykroczenia

i skorzystała z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Sąd uznał wyjaśnienia obwinionej za niewiarygodne w zakresie w jakim kwestionuje ona popełnienie przez siebie zarzucanego jej wykroczenia. Przeczy temu materiał dowodowy zebrany w przedmiotowej sprawie, a w szczególności wiarygodne w tym zakresie zeznania M. P. (1), dokumentacja zgromadzona w sprawie w szczególności w postaci protokołu oględzin miejsca zdarzenia (k.3) i oględzin pojazdów (k. 4, 5) oraz zasady logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania M. P. (1), który widział jak pojazd kierowany przez obwinioną w trakcie oczekiwania na zezwolenie na wjazd za sygnalizator S-1 zaczął powoli się toczyć w kierunku jego pojazdu i następnie uderzył w przód jego samochodu. Nie ma jakichkolwiek podstaw, które mogłyby sugerować, iż świadek celowo obciąża obwinioną, skoro jego zeznania znajdują potwierdzenie w zgromadzonej w sprawie dokumentacji, zwłaszcza w protokole oględzin miejsca zdarzenia i pojazdów (sporządzonych bezpośrednio po przyjeździe policjantów). Z protokołu oględzin miejsca zdarzenia wynika, iż jezdnia nie jest równa lecz występuje jej małe nachylenie, co jest także widoczne na zdjęciu

dostarczonym przez obwinioną (k. 42) a więc potwierdza to, wersję przedstawioną przez pokrzywdzonego. Jest ona jak najbardziej wiarygodna i znajduje oparcie w zasadach logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego. Niewielkie uszkodzenia w obu pojazdach potwierdzają mechanizm ich powstania opisany przez M. P. (1), a więc stoczenie się auta na spadku terenu na pojazd stojący za nim. W takich sytuacjach uszkodzenia w obu pojazdach są niewielkie tak jak w tej sprawie. Gdyby to M. P. (1) niewyhamował przed stojącą na światłach obwinioną albo gdyby pojazd obwinionej nie stoczył się w dół do tyłu, tylko poruszał się z większą prędkością na biegu wstecznym uszkodzenia w pojazdach były by znacznie poważniejsze. Tymczasem są one typowe dla tego rodzaju zdarzeń i tym samym potwierdzają zeznania pokrzywdzonego. Zresztą gdyby sytuacja wyglądała inaczej to po co M. P. wzywałby Policję? Jego zeznania są konsekwentne, rzeczowe i przekonujące. Brak jest jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby podważać ich wiarygodność.

Dokumenty, protokoły i zdjęcia znajdujące się w aktach sprawy nie budzą żadnej wątpliwości ani co do formy, ani co do treści. Żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich autentyczności, ani rzetelności.

Sąd zważył, co następuje.

M. S. swoim zachowaniem zrealizowała znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało sprawstwo M. S., która w dniu 31 października 2019 roku około godziny 19.20 na drodze K-73 w miejscowości J. G. spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki C. o nr rej. (...) podczas oczekiwania na zezwolenie na wjazd za sygnalizator S-1 nie zachowała należytej ostrożności przez co kierowany przez nią pojazd przemieścił się do tyłu i uderzył w przód samochodu osobowego marki B. (...) o nr rej. (...) kierowanego przez M. P. (1). Taki przebieg zdarzenia wynika z omówionego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań M. P. (1), dokumentacji w postaci protokołu oględzin miejsca zdarzenia i pojazdów oraz zasad logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego. Obwiniona zarzucanego jej czynu dopuściła się nieumyślnie. Zdarzenie wynikło z zaniedbania obowiązku zachowania ostrożności i unikania wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę.

Wina obwinionej nie budzi wątpliwości. Będąc w pełni poczytalnym, dorosłym człowiekiem miała niczym nieograniczoną możliwość rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Nie zachodziły też żadne przeszkody, które uniemożliwiłyby podjęcie zachowania zgodnego z prawem, tj. zachowania podczas kierowania pojazdem wymaganej od uczestnika ruchu należytej ostrożności.

Stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionej jest niewielki, bowiem konsekwencje jej czynu były stosunkowo nieduże, gdyż żaden z uczestników zdarzenia nie odniósł obrażeń ciała, a pojazdy biorące udział w zdarzeniu uległy niewielkiemu uszkodzeniu.

W związku z tym Sąd wymierzył obwinionej karę grzywny w wysokości 150 zł. Orzeczona kara przyczyni się do kształtowania świadomości prawnej obwinionej. Powinna ona zdać sobie sprawę z naganności swego zachowania i konieczności postępowania zgodnie z porządkiem prawnym. Orzeczona kara unaocznia obwinionej, że popełnianie wykroczeń jest nieopłacalne oraz, że wiąże się z represją karną. Wymierzona obwinionej kara grzywny spełni także swe cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wobec bardzo dobrej sytuacji materialnej obwinionej (M. S. oświadczyła, iż uzyskuje dochód w wysokości 8.600 złotych netto miesięcznie) nie znalazł Sąd podstaw do zwolnienia jej od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, które orzeczone w kwocie 150 złotych (zryczałtowane koszty postępowania 120 złotych, opłata od kary 30 złotych) nie pozostają przecież poza jej możliwościami finansowymi.